

Nikola Čížková

Orio

a čtvrtá včelička

Jak to všechno začalo...

Orio a Čtvrtá včelička

Jak to všechno začalo...

Autorka textu a ilustrací: Nikola Čížková

školní rok 2017/2018

Kapitola 1.

Přílet

„Vesmírná loď Dia právě opustila naši Galaxii. Přepínám.“ Signály z lodě Dii letěly k základně neuvěřitelnou rychlostí. *„Výborně. Přepínám.“* Odpověděly signály ze Země. *„Před námi obrovská planeta. Známky života: vysoké. Obyvatelnost: jistá. Posílám roj včel. Přepínám.“* *„Končím rozhovor. Přepínám.“* Mezitím se roj vycvičených včel připravoval na misi. Zanedlouho letěl k planetě Průzkumný modul se včelami.

Modul začal hlásit: *„Planeta má 18 měsíců. Je kamenná. Šokující zpráva: Neotáčí se kolem své osy. Protože ji nemá!“* Jedna skupina včel mezitím seděla na vnitřní stěně modulu a přemítala, kam dorazí. *„Kam asi doletíme?“* optala se první včelka. *„Snad na Zemi.“* Zádoufala druhá včelka. *„Sssssssnad“*, zakoktala třetí včelka. Čtvrtá včelka ale odlétla k prasklé části průzkumného modulu. Tetelila se

štěstím, zvědavostí, strachem a nadšením, že konečně mají nějakou misi. Od starších včel slychávala o všech těch báječných misích a dobrodružstvích na cizích planetách. Vyprávěly jí o podivných rostlinách s placatými květy, o plachých stromech, o růžové vodě či o žábách, které by klidně jedly čápy. O tvo-

rech z jiných planet se učily ve včelí škole. Z myšlenek ji vyrušil silný náraz. Byl tak silný, že by včelka nadletěla i bez křídel. A průzkumný modul pomalu otevřel dvířka...

Kapitola 2

Hosté v bažině

Byli na té neznámé planetě. Čtvrtá včelička se neudržela, zavýskala a vylétla ven. Zakroužila kolem stromu, který dojídal nějakého dřevožrouta, a přistála na něčem, co nebylo vidět.

Zanedlouho se k ní připojila skupina včel a Druhá včelička řekla: „Přišel nám signál, že mám vést výpravu čtyř včel.“ Čtvrtá včelka pochopila, co se tím snaží říci, a připojila se k průzkumné výpravě. Začaly se otáčet, kudy půjdou. Včelky se bohužel rozlétly na všechny strany. Tu zrak Čtvrté včelky padl na zvláštní pláň. Kdyby nebyla fialová, ale žlutá, byla by to poušť. Přimhouřila oči... nic. Žádné včelky. Včelka ihned upozornila Druhou včelku a odlétly. Letěly dlouho, předlouho, až začaly mít hlad a žízeň. Čtvrtá včelka už se začala za letu kymáčet. „Já nevěděla, že se mnou cestuje ješššššttěěěě šššeeeeessst včel.“ A bylo to. Už viděla dvojité.

Ubohé Čtvrté včeličce se zatočila hlavička a ztratila vědomí. Ještě viděla, jak za ní jako mouchy padají ostatní včelky...

První, co cítila, bylo něco daleko měkčího než písek. Také cítila něco moc dobrého v pusince. A slyšela, jak se o ní baví hlásky, krásné jako zvonečky.

„Žije ještě? Žije ještě?“

„Léčíme ji v našem městě.“

„Doufám, že to není konec.“

„Dáváme jí modrý zvonec.“

„Doufám, že jí pomůže.“

„Nemoc na ní nemůže.“

„To jsem moc rád, rád, rád. Budu její kamarád.“

Následně hlasy utichly. Včelka se opatrně podívala... a zjistila, že leží ve vydlabané díře v tlusté větvi, která se asi tři centimetry nad dírou rozvětvovala, a z těch větvíček vyrůstaly liány, které tvořily jakousi stěnu. Podlaha byla z velkého plochého kamene. Stoleček byl z květiny. V tom kameni byla vyvrтанá díra a v ní voda. Ukázalo se, že kameny na téhle planetě byly žluté. Navíc na každé liáně byly alespoň tři kamínky, které připomínaly kapky vody. Když je olízla, zjistila, že to je ten „Modrý zvonec“. Najednou zaslechla ten hlásek:

„Ale ty ses uzdravila!“

To jsem teda fakt moc rád,

jsem Orio, těší mě,

rád budu tvůj kamarád.“

Ohlédla se a v tu ránu viděla mimozemšťanka. Nebyl o moc větší než ona. Byl bílý, neměl ruce, jenom nožičky, chobůtek, křídélka, která sebou kmitala tak rychle, že nebyla vidět, a roztomilá očička. Hlavička (ze které vyrůstala křídla, nohy a chobot), byla i jeho tělo. Musím přiznat, že byl docela roztomilý.

*„Rozhodni se prosím hned,
chci slyšet tvou odpověď.“*

Všiml si totiž výrazu ve tváři Čtvrté včeličky. Ta vykřikla: *„Ano! Nechci nic víc, než mít mimozemšťanka za kamaráda!“* Pak se ale zarazila. *„A co zbytek průzkumné výpravy – První, Druhá a Třetí včelička?“*

Orio pravil:

*„Já jsem teda fakt moc rád,
že já jsem tvůj kamarád.
Tvoje sestry však spí ještě,
provedu tě v našem městě.“*

„Ráda se s tebou podívám po vašem městě. Jdeme?“ Orio rozhrnul závěs a včeličce se naskytl nádherný pohled!

Kapitola 3

Mahriu

Orio Čtvrté včeličky vysvětlil, že jeho druh se jmenuje Mahu a že každých padesát let se volí vládce celého klanu Mahuů. Více jí říci nedokázal, protože musí mluvit v rýmech. Zkuste si najít rým na „Rulia“. Zavedl ji tedy k jejich vládci. Čtvrtá včelička však Oria poprosila, zda by se nemohla zastavit u Druhé včeličky. Orio řekl:

„Ta je na tom velmi zle,

moc ji trápí nemoce.

Však ta nemoc vyleží se,

brzy bude létat více.“

Čtvrtá včelička se zaradovala a znovu se zeptala: *„Takže k ní můžu? Jestli není nakažlivá...“*

Orio zavolal:

„Ne, ne, ne, ne, není,

nehrozí ti nakažení.“

A tak zaletěli do nemocnice (pařez s červenými znaky).

Čtvrtá včelička se optala, zda si nemůžou s Druhou včeličkou promluvit o samotě. Orio tedy vylétl ven a začal pobrukovat písničku z planety Země:

*„O šípkových růžích, řeka tiše
zpívá, koně nesou v hřívách,
tu píseň tam dál...“*

Ze zpěvu ho vyrušilo jemné poklepání na záda.

Byl to Mahriu, vůdce Mahuů. Orio se přetočil na pozdrav: *„Vítejte, ó Mahriu.“*

Mahriu se zeptal: *„Vítej Orio. Jak je Čtvrté včeličky?“*

Asi se divíte, že nemluví v rýmech. Podle toho, a ještě podle červených znaků, se totiž pozná vládce.

„Však já vám smím říci směle,

Čtvrtá včelka se má skvěle!“ odpověděl Orio.

„Výborně. Budu na vás čekat u Rulie. Sbohem.“ rozloučil se Mahriu a odletěl.

Než se ze skutečnosti, že právě mluvil s Mahriem a že se s ním ještě uvidí na posvátném místě Rulia, Orio vzpamatoval, Čtvrtá včelička vyletěla z nemocnice. Orio beze slova pokynul včelce, aby letěla za ním. V Rulii byli co by dup.

Světlo z Rulie bylo vidět na kilometry daleko. Musím přiznat, že bylo vidět i z vesmíru. Ale to už tam byli.

Mahriu řekl: *„Vítejte Orio a Čtvrtá včeličko. Posadte se, prosím.“*

Po chvíli pokračoval: *„Trvalo nám tisíce let, než jsme toto město vystavěli. Ale dlouho zde již stát nebude. Hned ti řeknu proč – nemáme Slunce. Je totiž v naší planetě. Zahřívá ji.“*

„A v čem je tedy problém?“ otázala se Čtvrtá včelička.

„První vládce našeho kmene před svou smrtí řekl, že naše slunce jednou vybuchne. A jeho předurčení se začíná naplňovat.“, vysvětlil Mahriu.

Orio i Čtvrtá včelička zalapali po dechu.

„Ale...“, pokračoval Mahriu nadějným tónem, *„...předpověděl také, že sem přiletí čtyři podivné bytosti a jedna se hned po přiletu sem s někým z nás spřátelí. Právě ti, a ještě nějaký jiný druh, zachrání, co se dá.“*

Nastalo ticho.

Kapitola 4

Mahuaská škola

Orio a Čtvrtá včelička byli po dvojité šoku a namáhavém dni tak unavení, že Čtvrté včeličky se začala točit hlavička jako na kolotoči a Oriovi se zavírala jeho očka. Letěli tedy k Oriovi domů. Jeho rodiče už spali, tak Orio jen snědl večeri, vymyl si chobůtek a usnul. Čtvrtá včelička si dala Modrý zvonec, trochu se vykoukala v mělké vodě a taky šla na kutě. Oriova maminka je šla ještě pro jistotu zkontrolovat.

Druhý den ráno Oria i Čtvrtou včeličku vzbudil Oriův tatínek. Oba dva začali den tím, že skočili do louže, která byla v Oriově pokoji. Pak si navrzájem foukali na křídla, aby jim rychleji a lépe uschla. Po chvíli k nim přišla Oriova maminka. Ptala se:

„Copak by jste chtěli k snídani?

Na vaření mám nadání!“

Čtvrtá včelička se radila s Oriem a řekla: *„Dáme si, co máte.“*

Na to Oriova maminka odešla. Po chvíli z vedlejší místnosti zvolala:

*„Tak pojdte, snídanež je hotová,
rychle, než bude od rosy smočená.“*

Tak šli.

let. Když byli v nejlepším a hráli si s vlnkami v bažině, Winki vykřikla:

„Orio, vždyť propásneš školu! Rychle domů!“

Orio vylétl nad listnatou střechu, aby se odíval, kolik je hodin. Mahuové

Orio se Čtvrtou včeličkou dostali Modrý zvonec a jeho maminka a tatínek si dali list nějaké květiny. Oriova malinká sestřička Winki si dala kousek houby, kterou měli místo stolu. Winki byla nejmladší člen rodiny. Narodila se před třemi dny, takže ještě nemohla létat. Orio ji měl, jako správný bratříček, moc rád. Když dosnídali, vzal Orio nějakou houbu, na ni posadil Winki a se Čtvrtou včeličkou letěli na vý-

měřili čas podle slunce. Učili se to ve škole. Opravdu – už tam měl být! Orio nebyl v těloletu zrovna zdatný, ale i tak nasadil nejvyšší rychlost, jakou uměl, a bleskurychle vzal vozíček s Winki a letěl jako o závod. Bleskově vlétl domů, vysadil Winki a vzal si tašku. A přesně na zatůtání (to mají Mahuové místo zvonění) byl na svém místě.

Do třídy vletěla paní Aliana. To byla jejich učitelka. První hodinu měli

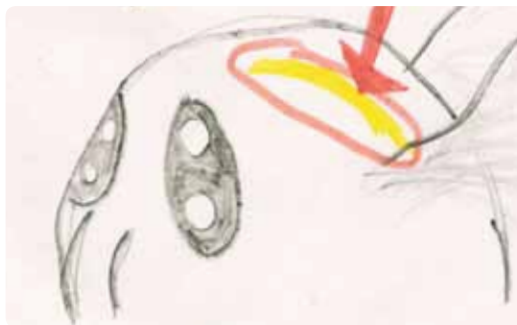
hudební výchovu. Aliana ani nestačila pozdravit, když Oriova spolužačka Miera zvolala:

*„Domácí úkol mám,
píseň vám hned zazpívám.“*

Orio si vzpomněl, že měli za úkol naučit se píseň z jiné planety. Ale on na něj zapomněl! Kdyby se nepotil z rychlého letu, potil by se strachy. Ale to už Miera spustila:

*„Gi big i bi ble,
krrrrakkk, krrak, ue,
bllll, grrrr,
jou, joi, jo my joy!“*

Poté byla Jiary. Ale Orio nevnímal ani ostatní. Usilovně pátral ve vzpomínkách, jestli nenajde nějakou píseň. Orio za chvíli cítil kouzla vycházející z jeho kousku zlata na hlavě. Orio se totiž narodil s vrozenou vadou (i když si on sám myslel, že to není vada, ale dar). Kousek jeho hlavy zářil jako zlato a občas mu pomohla dostat se z problému. Jako teď. Takové vadě (daru) říkali Amína.

Matně si vybavil, že paní učitelka po něm chce, aby zazpíval. Orio se nebál. Vzpomněl si, jak mu Čtvrtá včelička zpívala jednu z pozemských písniček. A tak začal:

*„Z něj každé ráno vymletá ta včelka Mámá,
malá umilnice včelka Mámá...“*

(Orio se omlouvá za chyby! I Mahuové se učí).

Tu postřehl, že s ním přišla do školy i Čtvrtá včelička.

Čtvrtá včelička na sebe byla pyšná. Díky ní Orio nedostal trest za to, že nepřinesl domácí úkol. Orio jí osobně poděkoval. Čtvrtá včelička vyletěla před školu, aby si nasbírala modrý zvonec. To jediné zatím mohla jíst. Ale neškodilo jí to. Začala tedy sbírat přímo do pusy, jako my jahody. Prodírala se hlouběji a hlouběji do lián, protože Modrý zvonec, na který nesvítí světlo, je nejsladší. Chtěla je ochutnat, ale omylem narazila na větev, lekla se, přestala mávat křídly a spadla do vody.

Aliqina
trída

Pokoj,
paní
Aliany

jiná trída

pokoj jiné paní
učitelky

ještě jiná
trída

Pokoj ještě
jiné paní učitelky

kůla pro
jedeht,
hraní a
spaní

Kapitola 5

Noví přátelé

Čtvrtá včelička se probudila. Ten pád ji na chvíli omráčil. Zjistila, že jede na vodě na nějakém barevném oválu. Vzдалovala se do bažiny. Z ní přicházel pramínek, po kterém plula. Také byla na poušti.

Když se vzpamatovala z leknutí, začala si prohlížet, na čem to pluje. V bažině to vypadalo trochu primitivně, ale tohle bylo jako část narozeninového dortu, až na to, že to bylo tvrdé. A nesmíme zapomenout, že to plulo po vodě. Dort nepluje. Ten by se rozpusil. Otočila se a zjistila, že před ní je jich více.

Spojovala je šňůra s nápisem VŠECHNO NEJ! a blížili se k díře v jedné písečné duně.

Přikrčila se. Vchod do jeskyně byl úzký, byla tam tma. Tu cítila, jak padá. Zaječela a snažila se něčeho zachytit. Ale stěny byly dokonale hladké. Vodopád byl dlouhý tři metry. Ale pro včely jsou to jako tři kilometry. Padala dlouho, předlouho, až konečně ten barevný ovál dopadl a ona dopadla na něj. A podívala se, kde je.

Jeskyně, ve které se nacházela, byla osvětlena svítícími tyrkysovémi kameny. Zbytek byly šedé skály. Uprostřed toho byl malý podzemní potůček. To po něm se Čtvrtá včelička plavila. Kdyby

chtěla, mohla by skočit na břeh. Ale neudělala to, protože najednou ten oválný vláček zabočil do nějaké díry a dál plaval proti proudu.

Čtvrtá včelička vyskočila na břeh. Došlo jí, že to, na čem pluje, je živé! Najednou si všimla, že stojí na liáně. Ta vede zpod jejích nohou na větev a z ní visel šíp. Ale kupodivu nebyl nad ní, ale nad nafouknutým růžovým balónkem. Uvnitř trochu poblikával.

Čtvrtá včelička se rozhodla riskovat. Opatrně vzala druhou rukou konec lány a pomalu došla k balónu a šfouchla do něj.

PRRRRD!

Čtvrtá včelička se rozesmála. Ještě nikdy neslyšela ani neviděla prdící balónek nebo polštářek. Ale liána jí vyklouzla z ruky a šíp protrhl ten balónek.

PPPPPPRRRRRRRRRRDDDDDD!!!

Jakmile to prdlo, všechno se změnilo. Už nebyla v jeskyni, ale na nějaké párty. A kromě ní tam ještě někdo byl.

„Kdo jste?“ zeptala se těch věcí.

Byly to ty barevné ovály. Na horní části ale měly hrbolek. Na dolní části měly nožičky. A měly na sobě boty s tkaničkami. Taký byl každý jinak barevně pruhovaný. Největší je měl růžové, střední modré a nejmenší žluté.

„My jsme slavíci! Protože pořád něco slavíme!“

Čtvrtá včelička začala panikařit. Ne kvůli slavíkům, ale kvůli tomu, že podlaha byla najednou strašně horká. Slavíci přestali tancovat a taky začali být neklidní. Pak se všechno začalo třást. Jeden z reproduktorů, které tam byly, se povalil.

„Pozor!“, zavolala Čtvrtá včelička a odhrnula všechny stranou, dřív než na ně stačil spadnout kus stropu.

„Tudy“, zavelela Čtvrtá včelička a ukázala na díru ve stropě. Všichni vyběhli ven a zamířili k bažině. Bylo kolem ní dost rušno.

Kapitola 6

Akce

V bažině bylo velice rušno. Když Čtvrtá včelka odlétla a už se nevrátila, zrušili vyučování a začali po ní pátrat. Najednou se ozvaly otřesy, voda v bažině se začala vypařovat, povrch planety se zahřál a nastalo mírné zemětřesení. Ta planeta nebyla až tak velká a tvorové na ní byli rychlí. Takže během pár minut byli všichni u bažiny. Až se tohle stane, měli se sejít zde.

Mahriu se na tuhle chvíli připravoval celý život, ale teď panikařil. Zde se sešli všichni. A čekali, že je Mahriu povede. Ale on se bál. A tak, protože byl stejně starý jako Orio, se rozplakal.

Už od začátku si nepřípadal jako vůdce. Právě naopak – připadal si jako někdo malý, bezbranný a teď i odsouzený k záhubě. A plakal dál.

Když Orio viděl, že Mahriu pláče, dostal nápad. Vletěl k nějaké červené rostlině a utrhl si tři listy. Pak si je přilepil k hlavě a k nohám. Teď vypadal sice jako Mahriu, ale potřeboval vyřešit jednu důležitou věc: jak zařídit, aby mluvil bez rýmů? Pak si v duchu řekl:

*„Kdyby tu byla Čtvrtá včelka,
ta by mi pomohla hnedka.“*

A jako na zavalanou přiletěla! Naštěstí ho poznala, tak jí jen řekl:

„Čtvrtá včeličko, letíš právě včas!

Mahriu pláče, bojí se vést nás.

*Chci se za něj přestrojit,
jazyk bez rýmů si osvojit.*

*Prosím tebe o pomoc,
o to já tě žádám moc.“*

Čtvrtá včelička přikývla a vyletěla nad Ruliu. Odstrčila Mahria a nahradil ho Orio. Čtvrtá včelička zaletěla na Ruliu a začala mluvit místo Oria. Ten jen dělal, že mluví.

Čtvrtá včelička si hluboce odkašlala a sledovala, jak si vede Orio. Začala:

„Drazí přátelé, příbuzní a spolužijící tvorové. Jistě si teď myslíte, že je konec, nic nám nepomůže. To je lež! Já mám totiž plán!“

To lež nebyla. Čtvrtá včelička vážně měla plán.

„Postavíme hák. Slunce je živé, že?“ To byla taky pravda. *„Řekneme Slunci, aby se zaháklo a my ho vytáhneme!“*

Byl to smysluplný plán, tak všichni souhlasili.

Orio schoval Mahria. Na tvorbu háku dohlížel sám. Zapojili se všichni. I ti, kteří neměli ruce a nohy. A tak začala tvorba největšího háku na světě. Nakonec měl být mnohem větší než dům.

Po chvíli ale přišlo mláďe jedné dvouhlavé žirafy. Povídá:

„Ale až to Slunce vybuchne, co nás bude zahřívát? Co nám bude dávat život? Díky čemu nezmrzne?“

Orio nevěděl, tak se toho ujala Čtvrtá včelka osobně.

„Neboj se, neumřete. Když jsem sem letěla, zjistila jsem, že je kolem vaší planety spousta jiných hvězd. Ty vám budou dávat teplo a světlo.“

S touhle odpovědí se žirafka spokojila a šla zpět do práce. Čtvrtá včelička také chtěla jít, ale Orio ji zadržel.

*„Vyřešila jsi to skvěle,
řekla jsi to velmi směle.“*

Pak se ale zarazil.

*„Doufám, že to není lež,
neboj, já ti věřím též.“*

Včelička odpověděla: *„Neboj, je to pravda. Z části. Ve skutečnosti je dostatečně blízko jen jedna hvězda. Ale nehrozí, že vyhasne někdy teď.“* A odlétla.

Nám, lidem, by trvala tvorba háku mnoho let. Ale jim stačilo jen pár hodin. To stačilo i Mahriovi, aby se uklidnil. Vykoukl ven a zavolal na Oria, až jde sem. Věděl, že brzy budou zahákovávat Slunce, tak chtěl být u toho. Když přiletěl, řekl mu:

„Orio, moc díky, že jste se mě zastali. Ale prosím, přines mi nějaký kámen.“

Když ho Orio přinesl, řízl s ním do dřeva nějaké větve. Začala z ní kapat bílá tekutina. Namazal si jí poznávací znamení a vyrazil.

Mahriův zástupce, který měl vést planetu, kdyby Mahriu nemohl, přišel zčistajasna k Oriovi a řekl:

*„Já a rada jsme se rozhodli, kdo to poletí říct
Slunci. Budeš to ty a Čtvrtá včelička.“*

Orio přikývl a otočil se na Čtvrtou včeličku. Ta také kývla a skočili do Rulii. Byl to volný pád, proto byl velmi rychlý. Roztáhli křídla, aby to zpomalili. Ale i tak se ta červená rostlina z Oria sloupala.

Těsně před koncem začali těmi křídly mávat. Tak se zastavili. Čtvrtá včelička zavolala:

„Můžete spouštět hák!“

Jakmile ji ti nahoře uslyšeli, začali povolovat liány, které držely hák. Dvouhlavé žirafy i jiní obři kontrolovali, zda je všechno v pořádku. Malí tvorové jako slavíci regulovali, aby se hák strefil do Rulie. A ti nejmenší, kteří byli menší než Winki, poslouchali rozkazy zezdola a vyřizovali je nahoře a naopak.

Když dolů vpustili hák, zaletěl Orio se Čtvrtou včeličkou ke Slunci. Bylo celé rudooranžové a jakmile je spatřilo, zablikalo na pozdrav. Čtvrtá včelička s ho zeptala:

„Ahoj. Je pravda, že vybuchneš?“

Slunce řeklo:

*„Neslyším tě, neslyším,
hlasem mluv prosím silnějším.“*

A tak to Čtvrtá včelička řekla hlasitěji. Ale ani to Slunce neslyšelo. A Oriovi už došla trpělivost, a tak zařval z plných plic:

„Ahoj Slunce! Vybuchneš?!”

Nebo nám tu zůstaneš?!”

A Slunce řeklo:

*„Bude to jen malé BIM,
ale život vyhubím.“*

Čtvrtá včelička se zeptala:

„A zahákneš se, prosím, do tohoto háku, abys vybuchlo ve vesmíru a nám se nic nestalo?“

Slunce přikývlo a snažilo se zaháknout.

Čtvrtá včelička se zeptala Oria:

„Myslíš, že to vyjde?“

*„Kdo ví, kdo ví, kdo ví, nikdo neví,
náš rozum se teprve rozvíjí.“*

Mezitím nahoře zavolaly dvouhlavé žirafy:

„Slunce už se asi zaháklo, hák je totiž těžší než předtím.“

A začaly hák vytahovat. Čím víc byl konec háku blíž, tím víc bylo teplo a světlo. Než Slunce vytáhli, Mahriu (pořád ještě v přestrojení) a ostatní Mahuové dávali všem na oči průhledné, ale načernalé listy květiny zvané Slunečník brýlník, a Slunce pomalu vytáhli.

Kapitola 7

Loučení a happy end

Jakmile se dostalo Slunce nad Rulii, Orio zavelel:

„Hele, teď,

rychle leť!“

Oba nasadili nejvyšší rychlost a bleskově vyletěli ven. Vletěli před Slunce, ale místo chvály všichni zatajili dech. Najednou se Orio rozvzpomněl – vždyť už nevypadá jako Mahriu! Ty listy se z něj sloupily při tom pádu! A sakra...

Ticho přerušilo Slunce:

„Vypusťte mě prosím ven,

nebo všichni vybuchnem!“

A tak obři, kteří vypadali jako silní chlapi, vzali hák a roztočili se. Po chvíli zavelela Čtvrtá včelička:

„Slunce, pusť se!“

A Slunce se uprostřed sedmého kruhu pustilo a vylétlo do vesmíru.

Ozval se bouřlivý já-sot. Ale jakmile Slunce vybuchlo, odstrčilo pryč tu jinou hvězdu. Najednou se ve směsici prachu, kamení a ostatního něco zablesklo. Všichni zpozorněli. Čekání, až se to objeví, bylo nepříjemně dlouhé.

„To je nádhera!“, vykřikla Čtvrtá včelička. Z mračen se na ně smálo právě

narozené Sluníčko. Bylo bílé a roztomilé. Nikdo nikdy neviděl nic tak krásného. Bouřlivý jásot se ozval podruhé. Ale najednou ke Čtvrté včeličce přiletěla Třetí včelička.

„Z-z-z-z-záchranný m-m-m-modul je p-p-p-p-připraven k o-o-o-o-odletu.“

Čtvrtá včelička se zadívala na Oria, Mahria, slavíky a ostatní. Vytvořili tak smutný zástup. Když došli k průzkumnému modulu, otočila se na Oria. Beze slova se objali. Oba začali plakat.

„Sbohem.“, řekla Čtvrtá včelička a nastoupila do modulu.

Orio si pomyslel:

„Takhle to nesmí být!“

Já nesmím včelky nechat jít!“

Orio se nenápadně odpojil od plakajícího davu. Oblétal průzkumný modul a fukal chobůtkem na jeho zdi. Najednou se zastavil. Našel špatně přišroubovanou část! Začal do ní narážet. Narážel do ní tak dlouho, dokud se neurvala. Pak začal trhat dráty, které byly uvnitř. Když byl se svou prací spokojený, vrátil se. Byl si jistý, že to nepoletí. A poklop se zavřel... Motory naskočily... A vzlétl. Orio propukl v srdcervoucí pláč.

Čtvrtá včelička už neměla slzy k pláči, byly asi kilometr od země té planety, ale začaly se divně kymáčet. Najednou se spustil alarm. Motory selhaly. Skla praskla. Ozval se ohlušující rachot. Najednou se ozvalo:

„POZOR! Z důvodu poruchy bude za 10 vteřin spuštěna destrukce.“

Čtvrtá včelička dostala spásný nápad:

„Holky, ještě je čas! Vyrazte dveře!“

A narážely. Bylo už jen 5 sekund... 4... 3...2... A povedlo se to!

Vyskákaly ven. Na poslední vteřinu. Za zády jim bouchl průzkumný modul. Čtvrtá včelička už viděla obrysy obrů... pak slavíky... a nakonec Oria. Štěstím přestala mávat křídly. A tak zahučela rovnou do nejbližší díry. A aby nebyl Orio pozadu, tak skočil za ní.

Smáli se, dováděli a skotačili jako nikdy předtím. Tak byli šťastní!

Za chvíli se k nim připojil i Mahriu. Byli v jednom chumlu. Najednou se ozval ten známý tvrdý hlas:

„Mahriu! Čtvrtá včeličko! Orio!“

A nabourali do tlustého břicha pana zástupce.

Co nejrychleji se narovnali a Mahriu se odvázně zeptal:

„Ano, pane Zástupce?“

Snažil se vypadat ledově klidně, ale v duchu si pořád opakoval:

„Nevyšiluj, nevyšiluj, nevyšiluj. Maximálně tě zbaví funkce vládce Mahuů. Nevyšiluj, nevyšiluj, nevyšiluj.“

Pan Zástupce otevřel pusku a začal mluvit.

„Začneme u Čtvrté včeličky. Zmizela bez toho, aby o tom někomu řekla. Dále pomáhala Oriovi při nahrazování Mahria. Orio poté porouchal průzkumný modul, ať je to co je to, a ohrozil životy všech včel v něm. A teď jdeme k Mahriovi. Když se bál, měl to říci Radě a já bych ho zastoupil. A tak Rada vynesla rozsudek.“

Čtvrté včeličky, Oriovi a Mahriovi se rozklepala kolena. Všichni se třásli. Mahriu jim pošeptal:

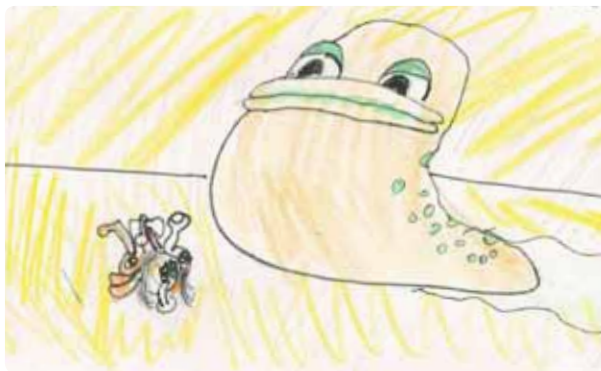
„N-n-n-nebojte N-n-n-nemůže nás vykázat z-z-z b-b-b-bažiny. Bylo by t-t-t-to p-p-p-proti zákonům.“

Mahriu to myslel vážně. Ale moc přesvědčivě to neznělo. Pan Zástupce po dlouhé odmlce řekl:

„Znemožňuji Čtvrté včeličky opustit planetu a nařizuji jí odejít v bažině.“

Čtvrtá včelička v duchu jákala. To nebyl žádný trest, ale milost!

„Mahria sesazuji z trůnu a nastěhuje se k Oriovi do rodiny.“ Tímto Zástupce skončil. A odplazil se.

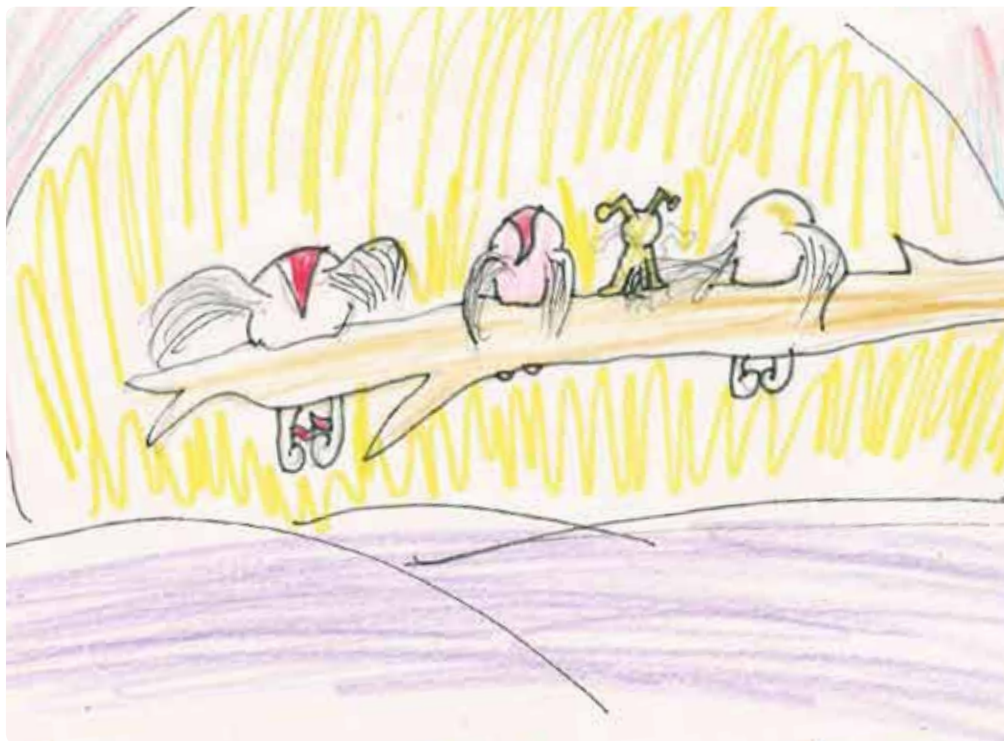
„Večeře, kluci!“, zavolala Winki.

Čtvrtá včelička už byla u stolu, tak zavolala pouze na Oria a Mahria. Už se přistěhoval. Jakmile viděli Mahria Oriovi rodiče, třikrát zvětšili Oriův pokoj, aby se tam vešli všichni tři. A tak celá rodina zasedla k večeři. Když jedli, Mahriu se Winki zeptal:

„Jak to, že nemluvíš v rýmech, ale nemáš znaky? Jak to, že budeš vládkyní?“

Pan Zástupce totiž zvolil příští vládkyní ji. Byla milá a chytrá už od narození. Ale Mahriu to stále nechápal. Byly jí sotva tři roky a tři čtvrtě.

„Ale já znaky mám.“ odpověděla Winki a skočila do vody. Voda se zbarvila na růžovo. Po chvíli z ní vyskočila Winki – změnila se k nepoznání. Jakmile všichni dojedli, vzal Orio Čtvrtou včeličku, Winki a Mahria ven. Přiletěli až ke kraji bažiny, aby stihli západ Slunce. Akorát včas: Slunce se skoro dotklo konce. A všichni tam seděli: minulý vládce, budoucí vládkyně a dva zachrán-ci planety.

Orio se nenápadně přisunul ke Čtvrté včeličce a řekl to, co si mysleli oba:

*„Jeden před druhým,
vůbec nic netají.
Ty ledovce nudy,
bleskově roztají.
Jedno dobrodružství skončilo,
ale další nás čekají.“*

*Ten kdo tě miluje
tě nikdy neopustí.
I když s tebou zrovna nebude.*

